

“Tecrübe mi bu? Yoksa bir şans mı?”

Birinci Bölüm

Rutin, sonsuz bir dansır

La routine de la vie,
Comme une danse infinie.

“Tecrübe mi bu? Yoksa bir şans mı?” diye dudaklarından döküldü hızlıca “tek yaşayan kadın”ın. Kadın tek yaşıyordu. Bunu kapıdaki ayakkabılıktan anlamıştım. Bir ayakkabılık, insanın hayatı hakkında birçok şey anlatabilir. Maddi durumundan, kaç kişi olduklarına. Hatta uzun süreli ilişkileri/evlilikleri olan insanların daha az ayakkabıları var. Belkide eskilerin aşk’a zevce demesinin sebebi buydu. Bunu bilemiyorum.

Kadın bu soruyu sordu, çünkü ben bozuk çamaşır makinesini tamir etmeye geldiğim bu evde şu anda lavabo musluğunun contasını değiştiriyordum. Yanımda conta olması kadını şaşırttı, üstüne bu cümleyi kurdu.

“Şans” dedim, “Şans sadece hazırlıklı olanları sever” iş kıyafetlerimin içinde bulunduğu kirli duruma göre oldukça havalı bir cümleydi bu. Böyle tezatları severim, insanları yaşıtan ve öldüren aletlerin neredeyse aynı olması gibi. Harun yanımda telefonundan merkeze haber veriyordu. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Çünkü Aylin’le konuşma işini ben sahiplendim. Çünkü Aylin’le konuşmayı ben hak ediyorum. Çünkü Aylin mesajda “Tamamdır” ‘ı öyle bir söylüyor ki, muhtemelen sesini bir kez bile duysam olduğum yere bayılırım.

Harun, düz bir adam. 3 senede onunla yaşadığımız en büyük şey bir kere dilimin sürçmesinden dolayı ona hatun demiştim. O kadar. Daha fazla bir şey yaşamadık Harun’la.

Kafamın içerisinde yarıştırdım bulunduğum evin sahibi “tek yaşayan kadın” ile Aylin’i. Bahsi geçen kadın, 30 yaşlarında. Evdeki pembe kalemlerin ve hediye paketlerin fazlalığından ilkokul öğretmeni olduğunu düşünüyorum. Çamaşır makinesini tamir etmek için girdiğim tuvaletinde gördüğüm kadarıyla kimyasal vücut kremleri, losyonları ve yiyemeyeceği bir çok şeyi barındırıyor. Yiyemeyeceğin şeyi vücuduna sürme diyordu Muhammed Ali. Hâlbuki aylin öyle mi? Bilmem... Ama öyle olmama olasılığı var. Ve bu beni cezbediyor.

Üstelik Aylin’in bir adı var, “tek yaşayan kadın” ‘ın yok. Ve bu beni cezbediyor.

Takılıyor, musluğun contası. Akmıyor artık. Sızıyor Artık. Aklıma ezberlediğim bir şiirin bir kısmı geliyor;

“Bir sızı var doğduğumdan beri / Ruhumundan akıp giden / Suyun hortumlu tadını unuttum / annemi kaybettiğimden beri”

Öyle şiirden aman aman anlamam ben, sadece yıllar önce çalıştığım bir kafede birinin bıraktığı şiir kitabını okurum. Sanırım obsesifim o kitaba karşı. Sadece onu okuyorum.

Musluk akıtmıyor, çamaşır makinesi çalışıyor. Ücreti temin edip yola koyuluyoruz harunla.

Sanırım bugün yapılacak bir iş kalmadı, bu sebepten ofise geçiyoruz. Aylin’den haber bekliyoruz. Aylin bize hangi adrese gideceğimizi ve ne yapılacağını söylüyor merkezden. Harun beklerken telefonda oyunlar oynuyor, ben ise uyuyorum.

Ofis, 14. katta, bolca beyaz ışığı olan ve bolca bina manzarası olan bir daire. Burada genelde burjuvailer(bence hepimiz gibi onlarda bir kabile) takılıyor.

Revision #2

Created 9 Aralık 2023 10:51:44 by Kelimeadam

Updated 10 Aralık 2023 03:37:12 by Kelimeadam